

Arrest

nr. 188 908 van 26 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 14 september 2011 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in. Op 30 november 2011 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 28 februari 2012 bij arrest met nummer 75960 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2 Op 23 januari 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 28 februari 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3 Op 7 november 2012 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 21 november 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dient de eerste verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Op 23 december 2015 wordt deze beslissing door de Raad bij arrest met nummer 159 252 vernietigd.

1.4 Op 29 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de eerste verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten (1T,

*naam : K(...)
voornaam : F(...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : L(...)
nationaliteit: Kosovo*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/11/11 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1) en op 28/02/12 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.5 Op 29 september 2015 neemt de gemachtigde eveneens ten aanzien van de tweede verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de mevrouw(\ die verklaart te heten (>

*naam : K(...)+ 2 kinderen: K(...) B(...) (...) en K(...)S(...) (...)
voornaam : F(...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit: Kosovo*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/11/11 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1) en op 28/02/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen. “

1.6 Op 23 maart 2016 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij de voormelde aanvraag van 7 november 2012, vermeld onder punt 1.3, onontvankelijk verklaard wordt. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep is gekend onder het rolnummer 189 039.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van gebrek aan belang op en laat gelden dat een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissingen geen voordeel kan opleveren aan de verzoekende partijen, omdat zij gelet op de gebonden bevoegdheid die volgt uit artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij geeft eveneens aan dat de verzoekende partijen geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maken.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*cf.* RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat een verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van een bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan

drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)

De overheid wordt gezegd over een gebonden bevoegdheid te beschikken “(w)anneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspruit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissen” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Wolters Kluwer, 2014, 1014, nr. 1057).

Het gebruik van het woord “moet” in voormeld artikel 7, eerste lid sluit echter niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet zelf uitdrukkelijk bepaalt dat een bevel kan of moet gegeven worden “(o)nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”. De gemachtigde dient zich zodoende, alvorens het bevel te geven, hoe dan ook ervan te vergewissen of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. Zo mag onder meer geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Voor zover deze verplichting in hoofde van de gemachtigde op zich niet reeds zou volstaan om een gebonden bevoegdheid uit te sluiten, wordt nog het volgende opgemerkt.

Overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet juncto artikel 74/14 van de vreemdelingenwet dient het bevel om het grondgebied te verlaten steeds een termijn te bepalen. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de betrokken vreemdeling overeenkomstig artikel 74/14, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet beschermd tegen gedwongen verwijdering. De beslissing aangaande de termijn om het grondgebied te verlaten kan dan ook niet los worden gezien en afzonderlijk bestaan van de beslissing tot verwijdering op zich, en omgekeerd. Overeenkomstig artikel 74/14, § 1 van de vreemdelingenwet bedraagt deze termijn dertig dagen (eerste lid) of zeven tot dertig dagen (tweede lid). Daarnaast “kan” de gemachtigde overeenkomstig artikel 74/14, § 3, eerste lid van de vreemdelingenwet afwijken van de termijn bepaald in § 1, waarbij de duur van de termijn kan variëren van nul tot zes dagen. Zodoende blijkt uit voormeld artikel 74/14 dat de gemachtigde bij het bepalen van de termijn over meerdere appreciatiemogelijkheden beschikt, zodat niet kan aangenomen worden dat sprake is van een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Wolters Kluwer, 2014, 1016, nr. 1060).

Daarnaast dient te worden benadrukt dat de gemachtigde, overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Noch artikel 74/13 zelf – dat in algemene bewoordingen verwijst naar “een beslissing tot verwijdering” – noch enige andere bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgesomde gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (met name onder 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de in voormeld artikel 7, eerste lid opgesomde gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (met name onder 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9° en 10°). Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Zodoende hebben de verzoekende partijen er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te betwisten die tot de bestreden bevelen aanleiding hebben gegeven, ook al legt artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in bepaalde gevallen (binnen de voormelde grenzen) een verplichting op tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten, en ook al moet bij de beoordeling van de middelen in voorkomend geval

rekening gehouden worden met het feit dat van zulke verplichting sprake is (cf. RvS 29 mei 2009, nr. 193.654). Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit het bovenstaande blijkt dat de totstandkoming van een bevel om het grondgebied te verlaten steeds een concrete beoordeling en appreciatie vergt, zodat zulke beslissing dan ook niet wordt genomen in de uitoefening van een gebonden bevoegdheid, maar wezenlijk discretionair is (cf. RvS 2 april 2009 (AV), nr. 192.198). Zodoende kan niet worden aangenomen dat de gemachtigde in de gevallen voorzien in artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° slechts over een zuiver gebonden bevoegdheid beschikt, die elke discretionaire appreciatie uitsluit (cf. RvS 4 juni 2015, nrs. 231.443 en 231.444), ook al is de appreciatie in voormelde gevallen niet zo ruim als in de overige in artikel 7, eerste lid voorziene gevallen.

Het betoog van de verwerende partij gesteund op een gebonden bevoegdheid onder artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat in geval van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° van de vreemdelingenwet geen sprake is van een zuiver gebonden bevoegdheid.

De verzoekende partijen hebben dan ook wel degelijk belang bij het aanvechten van de bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

3.2 Gelet op het voorgaande, dient de exceptie van de verwerende partij aldus te worden verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“1.

Zoals hierboven reeds vermeld hebben verzoekers reeds verscheidene aanvragen tot verblijfsmachtiging o.g.v. art. 9ter Vreemdelingenwet ingediend.

Thans zijn niet minder dan drie aanvragen 9ter hangende, zijnde:

- *een eerste medische regularisatie voor eerste verzoeker, ingediend op 7 november 2012, onontvankelijk verklaard bij beslissing dd. 21.11.2012, doch nog steeds hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV 113 736).*
- *een tweede medische regularisatie voor eerste verzoeker, ingediend op 23.10.2015.*
- *een medische regularisatie voor tweede verzoekster, ingediend op 23 januari 2012.*

Desondanks gaat verwerende partij in de bestreden beslissing allesbehalve diep in op deze medische problematiek. De bestreden beslissing is derhalve manifest in strijd met de motiveringsverplichting die geldt voor iedere administratieve overheid.

2.

De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is terecht in die zin gevestigd (Conseil du Contentieux des Etrangers dd. 31 juli 2008 (nr. 14.727 & 14.731)):

« Si l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980, n'a pas pour effet d'entraver la mise en oeuvre des pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la même loi, il n'en demeure pas moins que l'autorité administrative reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue, sans toutefois qu'il lui appartienne de faire elle-même la preuve des allégations de la partie requérante quant ç ce. Le Conseil entend à cet égard souligner l'incident des droits fondamentaux que consacrent divers instruments juridique internationaux liant l'Etat belge et dont ce dernier est engagé à assurer la protection en tant qu'Etat partie à de els instruments. Bien qu'en vertu d'un

principe de droit international bien établi, les Etats conservent le droit de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement de non nationaux sur leur territoire, l'exercice de ce droit souverain peut néanmoins poser problème lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'éloignement de l'intéressé constituerait une violation d'un droit fondamental reconnu pas un instrument international d'effet direct (CEDH: arrêt Soering c/ Royaume Uni du 7 juillet 1989 et arrêt Chahal c/ Royaume Uni du 15 novembre 1996). »

Met de informatieplicht in hoofde van de vreemdeling correspondeert een motiveringsplicht in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken; de Dienst Vreemdelingenzaken moet rekening houden met alle informatie die haar door de vreemdelingen wordt overgemaakt. (R.v.St. nr. 79 089, 4 maart 1999)

De bestreden beslissing houdt niet in het minst rekening met de door verzoeksters aangebrachte pertinente elementen; de beslissing is derhalve niet draagkrachtig.

3.

In casu ligt zowel een schending van de materiële motiveringsverplichting als van de formele motiveringsverplichting voor.

Hieromtrent verwijzen verzoekers naar vaste rechtspraak van uw raad. Er werden reeds beslissingen vernietigd omwille van een gebrekkige motivering omdat DVZ niet overging tot een onderzoek naar de gezondheidstoestand, zelfs bij gebreke van een aanvraag 9ter (RvV nr. 67.544, 29 september 2011)

De raad ging eveneens over tot een vernietiging van de beslissing van DVZ omwille van een gebrekkige motivering omdat DVZ, zelfs in geval van een geweigerde aanvraag 9ter – vervolgens vernietigd door de RVV – niet overging tot een medisch onderzoek over de gezondheidszorgtoestand in Polen (RvV nr. 67.547, 29 september 2011)

In een arrest n° 47.890 van 27 november 2009, heeft uw Raad ook geoordeeld dat de tegenpartij geen blijk heeft gegeven van voorzichtigheid wanneer er reeds op embryonale wijze sprake is van de gezondheidsproblemen van de betrokkene in het administratief dossier en de tegenpartij haar toevlucht neemt tot een zeer algemene motivering door enkel te stellen dat Italië gezondheidszorgen van goede kwaliteit heeft, zonder rekening te houden met de precieze gezondheidsproblemen van betrokkene (CCE, n° 58.890 van 27 november 2009).

Uw Raad heeft ook veroordeeld dat, vooraleer tot een overbrenging over te gaan, er nagekeken moest worden of er een risico tot onmenselijke behandeling bestaat of niet:

« si les possibilités de traitement indiquées dans sa décision sont « suffisamment accessibles » au premier requérant en sa qualité de demandeur d'asile, ou, en d'autres termes, si, compte tenu de sa situation individuelle particulière, ce dernier aura un accès suffisant aux soins médicaux dispensés par le système de santé polonais » (RvV, n°49.781 van 19 oktober 2010).

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met (mogelijkse) medische problemen van verzoekers.”

4.1.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wijst de Raad erop dat deze de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat

ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet, evenals de artikelen 75, § 2 en 81 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Tevens bevatten de bestreden beslissingen een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissingen wordt uitdrukkelijk gesteld dat op 30 november 2011 door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd, dat op 28 februari 2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en dat de verzoekende partijen niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met geldig visum, hetgeen de verzoekende partijen geenszins betwisten.

Hierna zal worden onderzocht of de motieven van de bestreden beslissingen afdoende zijn. Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen worden bekeken in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name onder meer artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Voormeld artikel 7, eerste lid, 1° luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

4.1.2 De verzoekende partijen geven aan dat zij reeds verscheidene aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter hebben ingediend, met een medische regularisatie voor de eerste verzoekende partij op 7 november 2012 en 23 oktober 2015 en voor de tweede verzoekende partij op 23 januari 2012. Ze betogen dat de verwerende partij desondanks allesbehalve diep ingaat op deze medische problematiek en dat nergens uit de bestreden beslissingen blijkt dat rekening werd gehouden met hun mogelijke medische problemen.

De Raad wijst er vooreerst op dat de tweede bestreden beslissing enkel werd getroffen ten aanzien van de tweede verzoekende partij. In zoverre de verzoekende partijen betogen dat er in de tweede bestreden beslissing rekening diende gehouden te worden met de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij, zijnde de echtgenoot, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen niet aantonen in welke mate er met dit element rekening diende gehouden te worden. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt immers uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient gehouden te worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en *“de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*, doch is in deze bepaling

nergens sprake van de medische toestand van andere personen dan diegene die het voorwerp uitmaakt van de verwijderingsbeslissing zodoende dat de gemachtigde niet verweten kan worden hiermee geen rekening te hebben gehouden en er omtrent niet gemotiveerd te hebben.

Of al dan niet rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij zal dan ook slechts hieronder onderzocht worden ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, met name het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten –asielzoeker voor de eerste verzoekende partij.

Waar de verzoekende partijen betogen dat geen rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in hoofde van de tweede verzoekende partij op 23 januari 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend die echter op 28 februari 2012 onontvankelijk werd verklaard. Zodoende werd de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij reeds beoordeeld naar aanleiding van de onontvankelijkheidsbeslissing van 28 februari 2012 waarbij overeenkomstig artikel 9ter § 3, 4° van de vreemdelingenwet werd geoordeeld dat de ambtenaar-geneesheer in een advies van 22 februari 2012 heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in voormeld artikel 9ter § 1, eerste lid die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. De tweede verzoekende partij heeft echter nagelaten de mogelijkheid te benutten om een beroep in te stellen tegen de motieven van deze beslissing van 28 februari 2012.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat de tweede verzoekende partij sindsdien andere gezondheidsproblemen ter kennis heeft gebracht en blijkt niet dat zij sindsdien in haar hoofde een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend waarmee de gemachtigde ten tijde van het nemen van de tweede bestreden beslissing rekening mee had kunnen en moeten houden. Zij blijft ook thans in haar verzoekschrift in gebreke aan te tonen welke specifieke gezondheidsproblemen zij sinds de beslissing van 28 februari 2012 zou ondervinden waarover de gemachtigde had moeten motiveren.

Zodoende kunnen de verzoekende partijen niet dienstig verwachten dat de tweede bestreden beslissing nog eens motiveert aangaande een eerdere gezondheidsproblematiek waarmee reeds rekening werd gehouden temeer de motieven van de beslissing van 28 februari 2012 waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met de gezondheidsproblematiek van de tweede verzoekende partij, aan de verzoekende partijen ter kennis werd gebracht.

In de mate dat de verzoekende partijen verwijzen naar arresten van de Raad, kan het volstaan op te merken dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en zij bovendien nalaten aan te geven op welke manier deze een situatie betreffen die vergelijkbaar is met de hunne. Zoals hoger aangegeven, blijkt immers dat *in casu* wel degelijk rekening is gehouden met de reeds eerder aangehaalde gezondheidsproblemen in hoofde van de tweede verzoekende partij en dat sindsdien geen andere gezondheidsproblemen in hoofde van de tweede verzoekende partij ter kennis werden gebracht noch blijken uit de stukken van het administratief dossier.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de tweede bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, niet zou steunen op deugdelijke motieven of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens, geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken of kennelijk onredelijk zou zijn. Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing wordt een schending van de materiële motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk gemaakt en is het eerste middel in zoverre ongegrond.

In casu is de eerste bestreden beslissing genomen nadat reeds middels de beslissing van 21 november 2012 de aanvraag in hoofde van de eerste verzoekende partij van 7 november 2012 onontvankelijk werd verklaard. In deze voormelde onontvankelijkheidsbeslissing werd ingegaan op de gezondheidssituatie van de eerste verzoekende partij en werd hieromtrent ook gemotiveerd. Tegen deze voormelde beslissing diende de eerste verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad en werd op 23 december 2015 deze onontvankelijkheidsbeslissing van 21 november 2012 door de Raad bij arrest met nummer 159 252 echter vernietigd op grond van een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Door het vernietigingsarrest van de Raad wordt de vernietigde beslissing van 21 november 2012 geacht nooit te zijn getroffen.

Nu de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing geen afzonderlijk en zorgvuldig onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft gedaan naar de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij, en de onontvankelijkheidsbeslissing van 21 november 2012 werd vernietigd en aldus geacht wordt nooit te hebben bestaan - maken de verzoekende partijen aannemelijk dat er onvoldoende rekening is gehouden met de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt geschonden. Los van het feit dat er in de eerste bestreden beslissing geen enkele motivering terug te vinden is die betrekking heeft op de gezondheid van de eerste verzoekende partij, merkt de Raad verder op dat evenmin uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde rekening zou hebben gehouden met de gezondheid van de eerste verzoekende partij. De Raad wijst erop dat de gemachtigde, gelet op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet die stelt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de gemachtigde rekening dient te houden met onder meer de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, rekening diende te houden met de medische elementen en aldus van een zorgvuldige overheid kan verwacht worden dat ze nagaat of er dergelijke elementen aanwezig zijn. Zoals hoger vastgesteld blijkt echter uit de stukken van het administratief geenszins dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de relevante medische elementen in hoofde van de eerste verzoekende partij.

In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij geenszins in op het betoog van de verzoekende partijen aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht. De verwerende partij stelt echter onder de bespreking van artikel 3 van het EVRM dat de medische aanvragen onontvankelijk verklaard werden en door de arts-adviseur werd vastgesteld dat de verzoekende partijen zich niet bevonden in een medische situatie waarbij een terugkeer naar hun land van herkomst een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. De verwerende partij voert in dit verband tevens aan dat de praktijk leert dat indien een vreemdeling dermate ziek is dat zijn verwijdering een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt, het Bestuur deze persoon niet verwijderd. In de mate dat dit betoog van de verwerende partij zou wijzen op onder meer de motivering in de onontvankelijkheidsbeslissing van 21 november 2012 inzake de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij, benadrukt de Raad dat deze vernietigde beslissing wordt geacht nooit te hebben bestaan zodoende dat de verwerende partij hiernaar niet dienstig kan verwijzen. In de mate dat dit betoog thans erop zou wijzen dat wel rekening werd gehouden met de medische elementen, dient de Raad vast te stellen dat dit betoog een *a posteriori* motivering betreft die niet vermag een onregelmatigheid in de motivering van de eerste bestreden beslissing te herstellen en kan aldus geen afbreuk doen aan de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting van de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande kan aldus worden aangenomen dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en dat niet wordt tegemoet gekomen aan de doelstelling van de formele motiveringsverplichting. Een schending van de formele motiveringsplicht in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt voor wat de eerste bestreden beslissing betreft. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven, wat de eerste bestreden beslissing betreft, geen verder onderzoek.

4.1.2 In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“De houding van de Belgische Staat, welke erin bestaat op geen enkele manier de medische problematiek van verzoekers in overweging te nemen-vormt een schending van art. 3 EVRM.

De Belgische Staat weerlegt in haar bestreden beslissing niet dat er een risico zou zijn op schending van art. 3 EVRM. Desondanks was zij van de medische problematiek in hoofde van verzoekers wel degelijk op de hoogte.

Aangezien de medische problematiek –zoals deze blijkt uit de verschillende aanvragen tot medische regularisatie - en de mogelijke schending van art. 3 EVRM zelfs niet eens werd aangeraakt door de

Belgische Staat, schendt de Belgische Staat de verplichtingen welke voor haar voortvloeien uit art. 3 EVRM.

Uit art. 3 EVMR vloeit nl. de verplichting voort voor de Belgische Staat om het nodige te doen om een schending van art. 3 te verhinderen; de afwezigheid van elk onderzoek terzake is uiteraard constitutief voor een schending van art. 3 EVRM.

Terzake kan worden verwezen naar de reeds geciteerde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Conseil du Contentieux des Etrangers dd. 31 juli 2008 (nr. 14.727 & 14.731))."

4.1.2.1 Artikel 3 van het EVRM, waarvan de schending wordt aangevoerd door de verzoekende partijen, luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Wat betreft het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moeten de verzoekende partijen over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en*

Griekenland, § 366), wat *in casu* het geval is nu de verzoekende partijen zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werden gehoord en zij tevens naar aanleiding van het door hen ingestelde beroep bij deze Raad tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal inzake hun asielaanvraag, gelet op de bevoegdheid van volheid van rechtsmacht, de gelegenheid hadden hun grieven uiteen te zetten. Bovendien dienden zij ook meerdere aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in waarbij zij dus de kans hebben gehad deze omstandigheden te doen gelden.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (f); EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

4.1.2.2 De verzoekende partijen betogen dat op geen enkele manier hun medische problematiek in overweging werd genomen en dat de Belgische Staat in haar bestreden beslissing niet weerlegt dat er een risico zou zijn op schending van artikel 3 van het EVRM terwijl zij op de hoogte was van hun medische problematiek.

Gezien dat, zoals reeds hoger vastgesteld, het eerste middel ten aanzien van de eerste bestreden beslissing reeds gegrond werd verklaard zal het tweede middel enkel onderzocht worden in hoofde van de tweede verzoekende partij ten aanzien van wie de tweede bestreden beslissing werd getroffen.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat zowel de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 30 november 2011, als de Raad bij arrest met nummer 75960 op 28 februari 2012, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd aan de verzoekende partijen. Bijgevolg werd de persoonlijke vrees van de verzoekende partijen getoetst aan de artikelen 48/4 en 48/3 van de vreemdelingenwet en werd er reeds geantwoord op de elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM.

Waar thans wordt gewezen op de medische problematiek, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, *N./ Verenigd Koninkrijk*). Het begrip “*uitzonderlijke gevallen*” werd nader omschreven in de zaak *Paposhvili / België* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: “183. *The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.*” (Het Hof oordeelt dat onder “*andere zeer uitzonderlijke gevallen*”, zoals bedoeld in de zaak *N v. Verenigd Koninkrijk* die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient begrepen te worden: “*de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting*”. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen. *In casu* toont de tweede verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan, te meer gelet op het gegeven dat zij sinds de onontvankelijkheidsbeslissing van 28 februari 2012 geen andere gezondheidsproblemen ter kennis heeft gebracht en ook niet blijkt dat zij in haar hoofde sindsdien een nieuwe aanvraag op grond

van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend. De verzoekende partij maakt, gelet op het voorgaande, geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

4.1.3 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt wat de tweede bestreden beslissing betreft, verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker in hoofde van de eerste verzoekende partij wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU